

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **J. H.**, bytem Š., Č. A. 510, zastoupen JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 5. 12. 2011, č.j. 28788-9/2011-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 29.7.2011, č.j. 5334-16/2011-170100-11, kterým byl žalobce podle § 50 odst. 1, 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v rozhodném znění (dále je „zákon o služebním poměru“) uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku tím, že v období od prosince 2010 do března 2011 v rozporu s článkem 13 vnitřního pokynu č. 104/2005 „Zásady provádění celního řízení při implementaci technologie EVZ“ (dále jen „VP 104/2005“) neprovedl formální kontrolu úplnosti předložených dokladů, která měla prověřit, zda je celní prohlášení doloženo všemi potřebnými doklady a zda fakticky tvoří jeho přílohu, a to v osmi případech celních řízení vedených u Celního úřadu Mělník s deklarantem KONTE s.r.o., se sídlem Praha 7, Osadní 12, týkajících se propuštění zboží do režimu volného oběhu na základě předložených celních

prohlášení evidenčních čísel: 10CZ17730017LJT5A0, 10CZ1773001092JCZ8, 11CZ17730011YLTAB6, 11CZ17730018G1N5W1, 11CZ1773001HJNV874, 11CZ17730014541E08, 11CZ17730016V54QR3 a 11CZ1773001I8U5200. Následně žalobce propustil do režimu volného oběhu zboží v systému e-Dovoz, aniž by se zabýval zjevnými rozdíly v druzích zboží, uvedených v tranzitních doprovodných dokladech (pánské kalhoty, pánské košile, dámské košile, dětské košile, dámské kalhoty, dámské vesty, dětské oblečení, dětská trička, dívčí šaty dětské kalhoty, pánská trička, dámská trička, pánské svetry – sazba cla ve výši 12%, pánská obuv, dámská obuv, dětská obuv- sazba ve výši 16,8%) a druzích zboží uvedených v předložených celních prohlášeních (dámské kabelky z textilních materiálů – sazba cla ve výši 3,7%) a v případě celních řízení prováděných dne 10.12.2010 ani rozdíly v počtu kartonů a v hmotnosti zboží. Tím, že žalobce nezjišťoval a neověřoval v dostatečné míře tyto skutečnosti rozhodné pro správné stanovení a následné vyměření celního dluhu, způsobil zkrácení cla vybíraného při dovozu zboží ze třetí země, v tomto případě z České lidové republiky, a v konečném důsledku snížení příjmů České republiky a Společenství o částku ve výši 211 493,-Kč. Žalobce tak porušil základní povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň stanovenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, blíže specifikovanou v § 46 odst. 1 téhož zákona. Proto mu na základě § 51 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, vytýkajícími nezohlednění řady okolností, svědčících ve prospěch žalobce a nesprávného právního posouzení otázky zaviněného jednání při ukládání kázeňského trestu.

Konkrétně vytýkal, že v důsledku procesních vad správního orgánu I. stupně nemohl řádně uplatnit a hájit svá práva. Především mu nebylo umožněno řádně se seznámit se všemi podklady ve správním spise a pořídit si z něj kopie důkazů, které byly použity při vydání rozhodnutí, čímž došlo k porušení § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nebyly provedeny jím navržené důkazy, což ani nebylo v rozhodnutí řádně odůvodněno. Dále mu byly při seznamování se se spisem neoprávněně odebrány jeho výpisky a poznámky pořízené ze spisu, aniž by o tom bylo vydáno příslušné rozhodnutí. Tato procesní pochybení výrazným způsobem poznamenala vedené řízení a omezila jeho práva. S ohledem na shora uvedené žádal žalovaného o umožnění nahlédnout do celého spisu a seznámit se s veškerými důkazy.

Žalobce namítal nesprávné právní posouzení zavinění jeho jednání jako vědomého úmyslu. Ze spisu a z provedených důkazů nebyl prokázán úmysl přímý, ani nepřímý.

Nesouhlasil s uložením kázeňského trestu odnětí služební hodnosti dle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru za kázeňský přestupek se zvláště škodlivým následkem. Daný následek nebyl správním orgánem I. stupně řádně odůvodněn ani dostatečně specifikován. Tvrdil, že správní orgán I. stupně nesprávně spatřoval zvláště závažný následek v žalobcově chybném vyměření cla a tím snížení příjmu cla o částku ve výši 211 493,-Kč. Trval na tom, že zboží propuštěné do volného oběhu je zbožím, které bylo uvedeno na celním prohlášení, na původních dokladech připojených k tomuto celnímu prohlášení, na fakturách doprovázejících tranzitní celní prohlášení jakožto dámské kabelky z textilních materiálů, nikoliv textilní zboží. Žalobcem vyměřené a vybrané clo tak bylo ve správné výši. Uložení výše uvedeného druhu trestu nelze považovat za obligatorní a v případě pochybností je nutné vykládat uvedené ustanovení ve prospěch žalobce.

Žalobce vytkl správnímu orgánu I. stupně, že pouze ve dvou případech, a to ze dne 28.2.2013 evid. č. 11DE48512310694M4 a ze dne 28.2.2011 evid. č. 11DE485123061628M0 ukončoval tranzit současně s propuštěním do volného oběhu. V ostatních šesti případech byl režim tranzitu ukončován jiným příslušníkem, který měl na základě předložených dokladů k ukončení tohoto režimu a zejména původních dokladů zjistit rozpor a již při tomto ukončení

přijmout příslušná opatření. Tedy v těchto šesti případech nelze spatřovat vinu pouze v jednání žalobce, nýbrž toto svědčí v jeho prospěch a oslabuje jeho vinu a ovlivňuje okolnosti pro úvahy o druhu trestu, což správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nezohlednil a neodůvodnil.

Žalobce navrhl provedení důkazů v odvolacím řízení, a to výslech statutárního zástupce spol. KONTE s.r.o., osoby, která fyzicky podávala a vyplňovala celní prohlášení, výslech osoby, která podávala návrh na propuštění zboží do režimu tranzitu, výslech příslušníků Celního úřadu Mělník V. K., Ing. J. J., V.J., výsledky provedené kontroly zboží propuštěného do volného oběhu, a to k ověření skutečnosti, které zboží bylo ve skutečnosti fyzicky do režimu volného oběhu propuštěno, výslech vedoucího oddělení celního řízení Celního úřadu Mělník k okolnostem průběhu celního řízení v podmínkách Celního úřadu Mělník, výslech členů poradního orgánu ředitele Celního úřadu Mělník při protokolárním projednávání kázeňského přestupku, přepravní doklady CMR a doklady o původu zboží, které měl žalobce při projednávání zboží a které mají vliv na posouzení případu.

Žalovaný v odvolacím řízení přistoupil k posouzení skutkového stavu tak, že za jednoznačně prokázané považoval skutečnost, že žalobce v osmi v napadeném rozhodnutí specifikovaných případech propustil do volného oběhu zboží, aniž by provedl povinnou formální kontrolu úplnosti dokladů a správnosti údajů uvedených v celním prohlášení, přičemž k provedení kontroly byl povinen na základě čl. 13 odst. 1 písm. d) VP č. 104/2005. Svým jednáním tak, porušil služební kázeň příslušníka bezpečnostního sboru ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývaly z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, a tím porušil základní povinnost zakotvenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Zdůraznil, že žalobce věděl, jaké má primární povinnosti v celním řízení, tedy věděl, že nedodržením stanoveného postupu může svým jednáním tyto povinnosti porušit, přesto určeným způsobem nepostupoval, a muselo mu být jasné, že tak přímo nechtěný následek způsobí, resp. byl s takovým následkem srozuměn, když to byl navíc právě žalobce, kdo před propuštěním zboží do volného oběhu danou kontrolu prováděl. Žalovaný tak dovodil, že žalobce své povinnosti zcela jednoznačně porušil úmyslně, přičemž jeho zavinění ve vztahu ke spáchanému kázeňskému přestupku mělo formu úmyslu nepřímého podle § 50 odst. 1, odst. 3 písm. b), odst. 4 zákona o služebním poměru. Za neprovedení kontroly v malém celním řízení při propuštění zboží do volného oběhu byl plně odpovědný právě žalobce a jím uváděné „další okolnosti“ jeho odpovědnost nijak nesnižují. V důsledku jednání žalobce a toho, že se nezabýval zjevnými rozdíly v druhích zboží uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a druhích zboží uvedených v předložených celních prohlášeních a v případě celních řízení prováděných dne 10.12.2010 ani rozdíly v počtu kartonů a v hmotnosti zboží, resp. toho, že žalobce nezjišťoval a neověřoval v dostatečné míře tyto skutečnosti rozhodné pro správné stanovení a následné vyměření celního dluhu, došlo ke zkrácení cla vybíraného při dovozu zboží ze třetí země a v konečném důsledku snížení příjmů České republiky a Společenství o částku 211 493,- Kč.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce spočívající v procesním pochybení správního orgánu I. stupně v tom, že žalobci neměla být dána možnost seznámit se se správním spisem, pořizovat si z něj výpisky a že nebyly provedeny jím navrhované důkazy, ani nebylo odůvodněno jejich nepřijetí. Žalovaný uvedl, že z protokolů o ústním jednání (z protokolu z projednání kázeňského přestupku a z protokolu o nahlížení do spisu) vyplývá, že žalobce měl spisový materiál k dispozici a nepožadoval doplnění svých výpovědí ani nenavrhoval provedení důkazů. Zdůraznil, že před vydáním odvoláním napadeného rozhodnutí byl seznámen s celým spisem, což potvrdil svým podpisem (viz záznam o

nahlížení do spisu podepsaný žalobcem dne 26.7.2011). Navíc bylo žalobci žalovaným umožněno se se spisovým materiálem znovu seznámit a navrhnout jeho doplnění, čehož žalobce dne 6.10.2011 a dne 11.10.2011 využil a své odvolání doplnil.

Žalovaný k námitce nesprávně uloženého trestu s poukazem na § 186 odst. 5, 7 zákona o služebním poměru uvedl, že zjištěné jednání žalobce naplňovalo důvody uložení předmětného kázeňského trestu, neboť jím došlo ke zkrácení cla o částku 211 493,-Kč, k ohrožení dobré pověsti celní správy a jednání bylo žalobcem úmyslně zaviněno. Konstatoval, že zvláštní škodlivost kázeňského přestupku je dána i tím, že jednání žalobce, s ohledem na jeho postavení příslušníka plnění důležité úkoly státu na úseku celnictví, bylo naprosto nepřijatelné a v rozporu s požadavky na něj kladenými. Dalším důvodem pro uložení předmětného kázeňského trestu, byla skutečnost, že žalobce svým jednáním porušil služební slib příslušníka bezpečnostního sboru dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, jež mj. zavazuje příslušníka k důslednému dodržování právních předpisů. Doplnil, že škodlivého jednání se žalobce dopustil opakovaně tj. ve větším počtu případů.

Žalovaný nesouhlasil s tím, že závěr o nesprávně vyměřeném clu a způsobení zvlášť škodlivého následku jednáním žalobce nebyl řádně specifikován a odůvodněn. Jako ryze účelovou a nepodloženou námitku odmítl i žalobcem zpochybňovaný dovoz textilu namísto kabelek. Zdůraznil, že z dokladů celních orgánů Spolkové republiky Německo vyplývá, že do režimu tranzit bylo propuštěno textilní oblečení a tranzit tohoto zboží byl také na Celním úřadu Mělník ukončen. Tato skutečnost rovněž vyplývá z faktur připojených k tranzitním dokladům, na nichž je uvedeno textilní oblečení a nikoliv dámské kabelky. Žalobce tedy propustil do volného oběhu jiné zboží, než bylo ve skutečnosti dovezeno a došlo tak k vyměření cla v jiné výši, než by byla vyměřena a vybrána v případě, že by provedl řádně kontrolu dokladů, kterou byl povinen provést a na kterou by následně navazovaly příslušné další kroky vedoucí ke ztotožnění zboží, tedy velké celní řízení a fyzická kontrola zboží. Navíc vyměřením nižší částky cla došlo k dalšímu škodlivému následku, a to k nesprávnému stanovení základu daně z přidané hodnoty v nižší částce.

Za neopodstatněnou žalovaný považoval také odvolací námitku, že v šesti z osmi případů režim tranzitu neukončoval žalobce. Uvedl, že žalobce ukončil tranzit ve dvou případech dne 28.2.2011, ale taktéž ve dvou případech dne 22.2.2011 a dne 28.2.2011 v počítačové aplikaci s tím, že na tranzitní prohlášení dal podpis a otisk razítka jiný celník. Zdůraznil, že žalobci je kladeno za vinu porušení povinností při propouštění zboží do volného oběhu a nikoliv řízení o ukončování režimu tranzit.

Dále se žalovaný konkrétním způsobem vyjádřil ke všem žalobcem navrženým důkazům. K navrženému výsledku statutárního zástupce spol. KONTE s.r.o. a osoby, která fyzicky podávala a vyplňovala celní prohlášení, uvedl, že má pochybnosti o možné pravdivosti těchto důkazů, jelikož tyto osoby mají vlastní zájem na tvrzení o dovozu kabelek (nižší clo, možná trestně právní odpovědnost), čemuž by odpovídal zjištěný způsob dovozu textilního zboží, u něhož byly účelově po ukončení režimu tranzitu zaměněny některé doprovodné doklady (faktury). Provedení výsledku osoby, která podávala ve všech případech návrh na propuštění zboží do režimu tranzitu, nepovažoval za přínosný, jelikož z příslušných celních dokladů vyplývalo, že na základě návrhu dané osoby bylo do tranzitního režimu propuštěno a v tomto režimu do ČR přepraveno textilní oblečení. K navrženým výsledkům příslušníků Celního úřadu Mělník uvedl, že jsou nadbytečné, neboť žádný správní orgán nepochybňoval skutečnost, že žalobce neukončoval režim tranzitu ve všech případech, kdy

propouštěl zboží do volného oběhu. Důkaz výsledkem fyzické kontroly propuštěného zboží nebylo možné provést, jelikož tato nebyla provedena, neboť v okamžiku zjištění rozporů v celním řízení neměly celní orgány dovezené zboží k dispozici. Výslech vedoucího oddělení celního řízení Celního úřadu Mělník byl nadbytečný a bez průkazné hodnoty, neboť na jeho škodlivé jednání nemohly mít vliv personální podmínky na Celním úřadu Mělník. Za nadbytečné a nevhodné posoudil návrh na provedení výslechu členů poradního orgánu ředitele Celního úřadu Mělník při protokolárním projednávání kázeňského přestupku, neboť žalobcova procesní práva byla v řízení plně respektována. K navrženým listinným důkazům uvedl, že z obsahu dokladu CMR nelze vyvozovat žádné závěry, neboť tuto listinu vyplňuje řidič kamiónu dle tranzitního dokladu a nejedná se o podstatnou listinu při propouštění zboží do volného oběhu. Naopak doklad o původu zboží je podstatnou listinou a je celními orgány vyžadován v případě dovozu textilních oděvů (nikoliv v případě dámských kabelky). V daných celních řízeních nebyl doklad o původu zboží získán a tuzemské celní orgány jej nemají k dispozici. Konstatoval, že pokud žalobce tvrdí, že mu byl tento doklad předložen, pak nepřímě potvrzuje skutečný dovoz textilních oděvů a zpochybňuje své závěry, že propouštěl do volného oběhu dámské kabelky. Naopak žalobce ve svém výslechu (viz protokol o projednání kázeňského přestupku ze dne 17.6.2011) jednoznačně uvedl, že deklarované zboží (dámské kabelky) propouštěl na základě porovnání údajů v přiložené faktuře a ve vztahu k tranzitní deklaraci kontroloval pouze identifikační číslo MRN (movement referent number) a deklarovanou hmotnost zboží. Žalobce výslovně uvedl, že se popisem zboží nezabýval, proto nezjistil rozpor v druhu zboží na celní deklaraci. Žalovaný tak navrhané listinné důkazy z důvodu nadbytečnosti beze vztahu ke zjištění skutkového stavu či k hodnocení závažnosti jednání žalobce neprovedl.

Závěrem žalovaný shrnul, že v daném případě byl skutkový stav dostatečným způsobem zjištěn a žalobce se popsání jednání dopustil a úmyslně spáchal kázeňský přestupek. Uložený trest odnětí služební hodnosti byl v souladu s § 186 odst. 5, 7 zákona o služebním poměru zvolen s ohledem na zvláštní závažnost kázeňského přestupku žalobce, resp. jeho zvlášť škodlivý následek a zvláštní závažnost porušení služebního slibu odvolatelem. Vzhledem k vysoké závažnosti provinění žalobce, neměl jeho dosavadní přístup k plnění služebních povinností ani dosavadní bezúhonnost na volbu trestu vliv.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce považoval rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nesprávné a nezákonné. Taktéž procesní postup správních orgánů v řízení považoval za vadný, s negativními důsledky na zákonnost napadených rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal toliko v rozsahu odvolacích námitek. Poukázal na § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, který žalovanému ukládá povinnost přezkoumat zákonnost odvolání napadeného rozhodnutí v celém rozsahu.

Namítal porušení zásady ústnosti, zásady rovnosti zbraní, celkového porušení práva na obhajobu a porušení zásady dvojinstančnosti. Tvrdil, že příslušný služební funkcionář ředitel Celního ředitelství Praha, který vydal prostupňové rozhodnutí, vůbec nezahájil a nevedl s žalobcem řízení o kázeňském přestupku ani neprovedl ústní jednání, přestože je k tomu dle

§ 186 odst. 1 zákona o služebním poměru povinen. Podle žalobce nelze zohlednit provádění řízení a ústního jednání ředitelem Celního úřadu Mělník, neboť nebyl v dotčené věci příslušným služebním funkcionářem, což sám uznal a věc předal řediteli Celního ředitelství Praha. V daném případě bylo prvním procesním úkonem, který příslušný služební funkcionář, ředitel Celního úřadu Praha, vůči žalobci učinil, doručení rozhodnutí o kázeňském přestupku s uložením kázeňského trestu. Tímto došlo nejen k porušení jeho zákonem garantovaných práv, ale i k porušení jeho základních lidských práv, a to zejména čl. 38 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a k zásadnímu porušení řady zákonných ustanovení a řízení, např. § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Dále byla podle žalobce porušena povinnost příslušného služebního funkcionáře vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení, a to ať již to byla příslušná osoba z oddělení 10 Celního ředitelství Praha nebo ředitel Celního úřadu Mělník.

Žalobce v obecné rovině namítal, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, neboť na řadu odvoláním uplatněných procesních pochybení žalovaný adekvátně nereagoval. Tvrdil, že v odvolacím řízení nebylo možné zhojit vady předchozího řízení jako porušení ustanovení o vedení řízení o kázeňském přestupku příslušným služebním funkcionářem, povinnosti provést ze strany příslušného služebního funkcionáře ústní jednání a umožnit žalobci před uložením kázeňského trestu vyjádřit se.

Dále žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o kázeňském přestupku, o kázeňském trestu a skutkový stav, z nějž správní orgány vycházely, byl v rozporu se spisovým materiálem.

Konkrétně žalobce správními orgány vytkl, že nezjišťovaly, zda v období od prosince roku 2010 do března roku 2011 provedl formální kontrolu úplnosti předložených dokladů, která měla prověřit, zda bylo celní prohlášení doloženo všemi potřebnými doklady a zda fakticky tvoří jeho přílohou. Nepopíral, že se nezabýval zjevnými rozdíly v druhích zboží uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a druhích zboží uvedených v předložených celních prohlášeních a ve dvou případech ani rozdíly v počtu kartonů. Připustil, že tímto jeho jednáním mohlo dojít k porušení předpisů, ale nikoliv úmyslnému, nýbrž nedbalostnímu, a to v důsledku nedostatečného personálního obsazení a časového presu, k čemuž správní orgány odmítly přihlížet.

Dále tvrdil, že v řízení nebylo zjištěno ani prokázáno, že by jeho jednáním, tj. tím, že nezjišťoval a neověřoval v dostatečné míře výše uvedené skutečnosti rozhodné pro správné stanovení a následné vyměření celního dluhu, způsobil zkrácení cla vybíraného při dovozu zboží a snížení příjmů České republiky a Společenství o částku ve výši 211 493,-Kč. Navíc i kdyby v této výši skutečně nebylo vybráno clo, nejednalo by se o zvlášť škodlivý následek, neboť dle judikatury trestního práva by částka musela dosahovat minimálně 500 000,-Kč (viz rozhodnutí sp.zn. 4 Tz 260/2001)

Odmítl tak spekulativní závěry správních orgánů o skutkovém stavu, který byl nepřipustně hodnocen v jeho neprospěch, čímž byla porušena zásada v pochybnostech ve prospěch.

Poukázal na to, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela chybí uvedení skutkové okolnosti, kterou je až v odůvodnění zdůvodňováno uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Ve výroku nebylo uvedeno, že by žalobce porušil služební slib a čím.

Nesouhlasil s názorem správních orgánů o zvlášť škodlivém následku jeho jednání, neboť nebyl řádně zdůvodněn a nemá podklad ve spisech a v provedeném dokazování. Navíc nebylo bez důvodných pochybností zjištěno a prokázáno, že by vůbec vznikl.

Nesouhlasil ani s tím, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, což ani řádně nezduodnily. Zdůraznil, že správní orgány měly v řízení vycházet ze správnosti údajů v rozhodnutích o propuštění zboží do volného oběhu, kterými jsou vázány, a to až do pravomocného autoritativního konstatování eventuálního opaku v rámci procesních postupů stanovených právními předpisy.

Správním orgánům vytkl také porušení zásady hodnocení důkazů, když důkazy nehodnotily jednotlivě a v jejich souvislostech v souladu se zákonem o služebním poměru. Postupovaly zaujatě a jednostranně v neprospěch žalobce a důkazní návrhy předložené žalobcem bez řádného zdůvodnění neprovedly.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval rovněž v uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti podle § 51 odst. 1 písm. d) a § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, neboť se jedná o trest zcela nepřiměřený, neodůvodněný, nezákonný a mající fatální důsledky pro další žalobcův život.

Dále nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval v tom, že výrok o uložení kázeňského trestu je nesprávně odůvodněn povinností uložit trest odnětí služební hodnosti vždy, když nastanou okolnosti uvedené v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Přičemž v důvodové zprávě k zákonu o služebním poměru je uvedeno, že § 186 odst. 7: „*Rámcově vymezuje, za jaké jednání lze uložit kázeňský trest odnětí hodnosti, a to zejména pro jeho závažné důsledky na existenci služebního poměru*“. Ve výroku absentuje konstatování úmyslného jednání žalobce.

Vytkl správním orgánům, že ve výroku napadeného rozhodnutí není ničeho o ohrožení dobré pověsti Celní správy České republiky a ani v odůvodnění není blíže uvedeno, v čem toto ohrožení spočívá.

Namítal, že zdůvodnění uložené sankce zvlášť závažným porušením služebního slibu uvedl až žalovaný v odvolacím řízení, čímž mu nebylo umožněno se k tomuto vyjádřit.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla zrušena a žalobci přiznány náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že v odvolacím řízení byl přezkoumáván i celkový soulad kázeňského rozhodnutí s právními předpisy a nezákonnost nebyla zjištěna, což vyplývá z posledního odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nesouhlasil s tvrzením o porušení procesních zásad ve správním řízení. Uvedl, že postup ředitele Celního úřadu Mělník, jenž je obecně na základě rozdělení kázeňské pravomoci služebním funkcionářem příslušným k vedení kázeňského řízení s podřízenými celníky, a který se žalobcem zahájil kázeňské řízení, s ním řádně provedl ústní jednání. Následně z důvodu zjištěné vysoké závažnosti protiprávního jednání žalobce, věc postoupil řediteli Celního ředitelství Praha, jemuž přísluší pravomoc uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti, tento postup byl v souladu s § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru. Od zahájení řízení ředitelem celního úřadu se jednalo o jedno kázeňské řízení, přestože rozhodnutí v řízení vydal ředitel celního ředitelství. Úkony provedené v řízení se při postoupení věci „neztratily“ a ředitel Celního ředitelství Praha, tak nebyl nucen nelogicky „opětovně“ zahajovat již běžící řízení a znovu opakovat ústní jednání s žalobcem. Žalobci bylo v řízení umožněno využít jeho procesních práv, byla mu dána možnost se k věci vyjádřit a navrhnout další důkazy, čehož nevyužil. Procesní prostor mu byl dán rovněž

v řízení o odvolání, avšak žalobce k věci neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti a nezpochybnil skutečnosti doposud zjištěné, pouze navrhl provedení několika důkazů, které dle jeho názoru měly prokázat, že se z jeho strany jednalo o nedbalostní a nikoliv úmyslné porušení služební povinnosti. Žalovaný návrh na provedení dalšího dokazování v požadovaném směru neakceptoval, jelikož navržené důkazy nebyly schopné na hodnocení věci cokoliv změnit. Důvody odmítnutí žalovaný náležitě popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznil, že skutkový stav byl ve věci zjištěn v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, a v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Odmítl námitku neprovedení formální kontroly úplnosti předložených dokladů. Zdůraznil, že povinnost provést formální kontrolu úplnosti předložených dokladů tvoří ve smyslu čl. 13 VP č. 104/2005 spolu s povinností provést formální kontrolu správnosti údajů v celním prohlášení jeden provázaný celek. Tuto povinnost nelze rozdělovat. Uvedl, že výrok o kázeňském rozhodnutí obsahuje jak tvrzení o žalobcově porušení povinnosti provést formální kontrolu úplnosti předložených dokladů, tak jeho neprovedení formální kontroly správnosti údajů v celním prohlášení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je daná povinnost formulována jednotně, že žalobce měl v daných případech zkontrolovat, zda je k celnímu prohlášení připojeno správné tranzitní prohlášení a faktura, a zda jsou všechny tyto základní doklady po obsahové stránce totožné, resp. souladné. Dovodil, že žalobce takto nepostupoval, což je zřejmé z dokladů ve spise. Úmyslné zavinění žalobce, který se s ohledem na odlišný obsah celních dokladů nemohl oprávněně spoléhat na jejich pravost, je zřejmé, žalovaný do svých úvah teoreticky zahrnul i možnost „pouhého” nedbalostního zavinění žalobce a učinil závěr, že i v takovém případě by uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti spravedlivě odráželo závažnost jednání žalobce, resp, závažnost škodlivého následku i závažnost porušení služebního slibu žalobcem.

Do režimu tranzitu bylo ve Spolkové republice Německo propuštěno textilní zboží a není podstatné, zda po provedené kontrole či nikoliv. Do České republiky s tranzitními doklady toto osvědčujícími, bylo přepraveno a v režimu tranzitu v České republice ukončeno totéž zboží - textilní oděvy, kdy ve dvou případech byl dokonce tranzitní režim ukončen žalobcem. Pouze textilní oděvy tak mohly být žalobcem propuštěny do volného oběhu. Jestliže žalobce propustil do zmíněného režimu zboží odlišné, pak rozdíl v částce cla činí 211 493,- Kč, která je újmou tj. zkrácením cla vybíraného při dovozu, které by bylo muselo být vyměřeno a vybráno.

Žalovaný obhajoval, že rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Důvody neprovedení navržených důkazů k prokázání „údajného” dovozu kabelek žalovaný náležitě popsal v napadeném rozhodnutí. Upozornil, že doklad o původu zboží se předkládá u dovozu textilního zboží a nikoliv při dovozu dámských kabelek., jak tvrdí žalobce

Žalovaný akcentoval, že vázanosti správních orgánů svými rozhodnutími se může dovolávat pouze osoba, které se tato rozhodnutí týkají a nikoli žalobce. Vysoká závažnost protiprávního jednání žalobce nevyplývá pouze z újmy na cle, ale je dána i tím, že se jej žalobce dopustil jako příslušník bezpečnostního sboru plnit důležité úkoly státu na úseku celnictví a jednalo se o jednání zcela nepřípustné a v příkrém rozporu s požadavky kladenými na celníky.

S poukazem na § 181 zákona o služebním poměru nesouhlasil s námitkou formálních nedostatků kázeňského rozhodnutí.

Žalovaný odmítl aplikaci judikatury z oblasti trestního práva ve vztahu k pojmu zvlášť škodlivého následku jednání, neboť záleží na služebním funkcionáři, jakým způsobem jeho naplnění v konkrétním případě odůvodní, jelikož v zákoně o služebním poměru není zvlášť škodlivý následek vymezen.

Závěrem shrnul, že žalobce svým jednáním naplnil zákonem stanovené důvody pro uložení kázeňského trestu. Proto služební funkcionář správně použil § 186 odst. 7 zákona o služebním a v souladu se svou kázeňskou pravomocí a povinností zakotvenou v § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru.

Uvedl, že odvolací orgán je oprávněn v rámci odvolacího řízení doplnit úvahy správního orgánu I. stupně, navíc v dané věci nebyl správním orgánem zjištěný skutkový stav žalovaným doplňován.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení vznikl spor o posouzení povahy jednání žalobce jako jednání spočívajícím v úmyslném spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru se zvlášť škodlivým následkem a tím i spor o uložení kázeňského trestu, spočívajícího v uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru služební poměr vzniká dnem, který je stanoven v rozhodnutí o přijetí do služebního poměru. V den nástupu k výkonu služby skládá příslušník služební slib, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život." Služební slib se považuje za složený, jestliže jeho text stvrdí příslušník svým podpisem. V případě, že se příslušník ke složení slibu nedostaví nebo odmítne složit služební slib anebo jej složí s výhradami, služební poměr mu nevznikne.

Podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušník je povinen dodržovat služební kázeň.

Podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Podle § 50 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru kázeňský přestupek je spáchán úmyslně, jestliže příslušník věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, a pro případ, že ji poruší, byl s tím srozuměn.

Podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníkovi se ukládá kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Podle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.

Podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.

Podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru při určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnost

Podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání.

Zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nepřezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru v celém rozsahu, čím žalobce míní nad rámec odvolacích námitek. Jestliže podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen posoudit zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu, pak to znamená, že posuzuje zákonnost rozhodnutí jako celku, činí tak však jen z podnětu a v rámci odvolacích námitek. Tedy přezkoumává toliko tvrzení odvolatele a to, zda tato jeho tvrzení mají vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí jako celku. V uvedeném smyslu se žalovaný s odvolacími námitkami vypořádal a zákonnost rozhodnutí o kázeňském přestupku z hlediska jednotlivých odvolacích námitek přezkoumal v celém jeho rozsahu, t.j. jak ve výroku o vině, tak i ve výroku o trestu.

Opodstatněná není ani žalobní námitka, že došlo k porušení zásady ústnosti, zásady rovnosti zbraní, práva na obhajobu, zásady dvojinstančnosti, a že nebylo příslušným služebním funkcionářem, ředitelem Celního ředitelství Praha, zahájeno a vedeno řízení s žalobcem a nebylo s ním provedeno ústní jednání.

Skutečnost, že věc v průběhu řízení převzal služebně výše postavený služební funkcionář příslušný dle čl. 11 rozkazu č. 68/2006 2006 „Rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru celníků,“ neznamená, že došlo k porušení práv žalobce a k porušení žalobcem namítaných zásad řízení. V dané věci nešlo o to, že by žalobcovo jednání bylo od počátku projednáváno věcně nepřislušným služebním funkcionářem a že by z tohoto důvodu, při následné změně příslušnosti, mělo dojít k opakování úkonů v řízení a nebylo možné vycházet z výsledků doposud učiněného dokazování. Řízení o kázeňském přestupku bylo se žalobcem správně zahájeno ředitelem Celního úřadu Mělník, nicméně po zjištění okolností, které zakládaly možnost uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, k čemuž měl oprávnění právě ředitel Celního ředitelství Praha, bylo řízení převzato tímto příslušným služebním funkcionářem, jehož pravomoc odpovídala závažnosti kázeňského přestupku. Po převzetí věci ředitelem Celního ředitelství Praha bylo tedy pouze pokračováno v již náležitě zahájeném řízení a ke změně pravomoci došlo podle vnitřních předpisů orgánů celní správy, které to umožňují a které při závažném porušení služební kázně zaručují objektivnější a nezávislejší posouzení jednání příslušníka s ohledem na dopady možného uložení trestu odnětí služební hodnosti. Změna v pravomoci služebního funkcionáře projednávajícího věc žalobce, tak automaticky nezaložila povinnost vést znovu řízení od počátku a žalobce i po této změně měl dostatečný prostor pro hájení svých práv a pro navrhování důkazů, které by vyvracely výsledky dosavadního dokazování a pomohly objasnit skutkový stav věci.

Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že řízení o kázeňském přestupku podle § 186 zákona o služebním poměru bylo zahájeno dne 10.6.2011 ředitelem Celního úřadu Mělník jako služebním funkcionářem. Z vyrozumění o zahájení řízení je zřejmé, že žalobce byl dne 10.6.2011 seznámen s důvody pro zahájení řízení a byl si vědom svých procesních práv v řízení o kázeňském přestupku. Dále vzal na vědomí lhůtu pěti kalendářních dnů, která mu byla poskytnuta k tomu, aby podal své vyjádření, navrhl důkazy a předložil svou obhajobu. Ze záznamu o umožnění nahlížet do spisu vyplývá, že dne 14.6.2011 žalobce využil svého práva seznámit se se spisovým materiálem a pořídit si z něj výpisy podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dne 17.6.2011 se uskutečnilo ústní jednání o jehož průběhu byl pořízen protokol č.j. 14398-

4/2011-177300-01. Z protokolu vyplývá, že žalobce byl poučen o svých procesních právech a seznámil se s obsahem spisu a rozuměl obsahu obvinění. Žalobce se poté vyjádřil jednotlivě ke všem osmi případům, ve kterých neodpovídal druh a množství zboží uvedených v tranzitních dokladech údajům v dovozních deklaracích a tento rozpor nebyl v dokumentaci a záznamech z celního řízení nikterak vypořádán. Poté bylo ústní jednání přerušeno a odročeno na 20.6.2011, kdy bylo v ústním jednání dále pokračováno. Z druhé části protokolu vyplývá, že nejprve byla shrnuta protokolace ze dne 17.6.2011 a žalobce nechtěl své předchozí vyjádření nijak měnit, doplnit či jinak upravit a bylo pokračováno v jeho výslechu. Toto ústní jednání bylo také přerušeno a odročeno na 27.6.2011, o čemž byl pořízen také protokol „část 3.“, z něhož je zřejmé, že žalobce opět nechtěl nic doplnit k předchozím protokolacím. Na závěr výslechu žalobce na otázku, zda se chce ještě k něčemu vyjádřit, navrhnout doplnění důkazů či jinak doplnit svou obhajobu uvedl, že nechce nic dalšího doplnit. Poté byl žalobce dne 28.6.2011 seznámen se závěrem o projednání kázeňského přestupku, což stvrdil i svým podpisem na listině označené 4. část „Závěr o projednání kázeňského přestupku“, ze dne 28.6.2011 č.j. 14398-4/2011-177300-01. Z této listiny vyplývá, že na základě všech skutečností, které vyšly v řízení najevo a listinných důkazů obsažených ve spise č. 14398/2011-177300-01 bylo dostatečně prokázáno, že žalobce svým jednáním porušil § 45 zákona o služebním poměru a dopustil se tak kázeňského přestupku podle § 50 zákona o služebním poměru takové závažnosti, že bude řešen příslušným služebním funkcionářem v rámci jeho kázeňské nebo personální pravomoci. Dne 30.6.2011 byl spis o kázeňském přestupku postoupen ředitelem Celního úřadu Mělník ke kázeňskému potrestání v pravomoci ředitele Celního ředitelství Praha s tím, že závažnost kázeňského přestupku je objektivně velká, neboť k porušení služebních povinností došlo úmyslným jednáním, které umožnilo dokonat podvodné jednání jiné osoby směřující ke zkrácení daně. Dne 29.7.2011 bylo ředitelem Celního ředitelství Praha vydáno prvostupňové rozhodnutí.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobci byla v řízení dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, navrhopvat důkazy a nahlížet do spisu. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání. Ze všech tří částí protokolu o ústním jednání vyplývá, že žalobce se jednání osobně účastnil, ke všem rozhodným skutečnostem se vyjádřil a sám uvedl, že nemá zájem doplnit dokazování ani svou obhajobu. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že prvním procesním úkonem ve věci bylo až doručení rozhodnutí o kázeňském přestupku s uložením kázeňského trestu. Prvním procesním úkonem ve věci bylo vyrozumění o zahájení řízení o kázeňském přestupku ze dne 10.6.2011.

Námítka porušení dvojinstančnosti řízení je vzhledem k výše uvedenému nepřipadná. Rozhodnutí vydané služebním funkcionářem v 1. stupni bylo přezkoumáno Generálním ředitelem Generálního ředitelství cel, který vydal napadené rozhodnutí, tedy služebním funkcionářem odlišným od ředitele Celního ředitelství Praha, který v průběhu prvoinstančního řízení věc žalobce k projednání převzal. Zásada dvojinstančnosti správního řízení znamená, že účastník řízení má právo na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu 1.stupně a postupu správního orgánu před vydáním tohoto rozhodnutí na základě jím podaného opravného prostředku. Jak byla tato zásada dvojinstančnosti řízení porušena, žalobce nikterak neuvádí, a lze jen usuzovat, že svou námitku v tomto směru dává nesprávně do souvislosti s námitkou proti postupu po převzetí řízení jiným služebním funkcionářem ve stadiu projednání jednání žalobce na v 1. stupni řízení.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a skutkový stav v nich nemá oporu. Z obsahu správního spisu a z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že

dne 8.6.2011 bylo provedeno inspekční šetření ve věci celních řízení deklaranta KONTE s.r.o., o němž byl pořízen záznam č.j. 5334-8/2011-170100-10. Šetření byly podrobeny dvojice souvisejících dokumentů – tranzitní doprovodný doklad a následná celní deklarace. Jejich porovnáním byly zjištěny rozdíly v údajích uvedených na tranzitních dokladech celních deklarací na propuštění zboží do režimu volného oběhu. Ve všech porovnávaných případech byla příjemcem zboží společnost KONTE s.r.o. Obsahem správního spisu jsou porovnávané tranzitní doprovodné doklady a celní deklarace, z nichž je zřejmé, že v prvním porovnávaném případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 10DE485122359393M7 uvedeno jako zboží pánské kalhoty a v celní deklaraci č. 10CZ1773001092JCZ8 je poté uvedeno jako zboží dámské kabelky. Ve druhém případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 10DE485122353098M9 uvedeno zboží pánské kalhoty, a v celní deklaraci č. 10CZ17730017LJT5A0 je uvedeno zboží dámské kabelky. Ve třetím případě je v tranzitním doprovodném dokladu 11DE485123048677M5 uvedeno jako zboží pět položek textilií a v celní deklaraci č. 11CZ17730011YLTAB6 je uvedeno zboží dámské kabelky. Ve čtvrtém případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123106294M4 uvedeno zboží dvě položky dětského oblečení, pánská košile a v celní deklaraci č. 11CZ17730018G1N5W1 je uvedeno zboží dámské kabelky. V pátém případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123090367M9, uvedeno zboží: čtyři položky textilií, v celní deklaraci č. 11CZ1773001HJNV874 je ovšem uvedeno zboží dámské kabelky. V šestém případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123101165M4 uvedeno zboží pět položek textilií a v celní deklaraci č. 11CZ17730014541E08 je uvedeno zboží dámské kabelky. V sedmém případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123061628M0 uvedeno zboží dvě položky textilií a v celní deklaraci č. 11CZ17730016V54QR3 je uvedeno zboží dámské kabelky. V posledním, osmém případě je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123069605M2 uvedeno jako zboží pánská, dámská, dětská obuv a v celní deklaraci č. 11CZ177300118U5200 je uvedeno zboží dámské kabelky. Ve všech osmi případech je v celní deklaraci uvedeno, že zboží do režimu volného oběhu propustil žalobce. Ve třetím a šestém případě žalobce elektronicky ukončoval režim tranzitu, avšak nepotvrzoval příslušná tranzitní celní prohlášení otiskem svého osobního razítka s připojením podpisu, ale byla použita osobní razítka celníků nprap. V. J. a nprap. V. K.. Dále soud uvádí, že ke všem shora uvedeným případům měl žalobce možnost se vyjádřit v rámci ústního jednání, čehož využil a při ústním jednání dne 17.6.2011 uvedl, že deklarované zboží, kterým byly dámské kabelky, propustil na základě porovnání údajů v přiložené faktuře. Ve vztahu k tranzitní deklaraci kontroloval pouze MRN a deklarovanou hmotnost zboží. Popisem zboží v tranzitní deklaraci se nezabýval, a proto nezjistil rozdíl v druhu zboží na celní deklaraci, kterou deklarant navrhoval k propuštění do volného oběhu. Při ústním jednání žalobce vypověděl, že tranzitní doklady vystavené celními orgány Spolkové republiky Německo vykazují vysokou chybovost. Údajům o druhu zboží v tranzitních deklaracích nevěnoval pozornost a vzhledem k vysokému pracovnímu zatížení a nedostatku pracovníků na celním oddělení nekladl takový důraz na kontrolu dokladů. Pokud je k dispozici dostatek pracovníků, kontrole se věnuje. Dále uvedl, že ani když provádí velké celní řízení, nekontroluje údaje na tranzitním celním prohlášení, poté se opravil a uvedl, že pokud provádí velké celní řízení, kontroluje tranzitní doklady tak, jak uvedl výše. Závěrem ústního jednání uvedl, že povinnosti zřejmě porušil, ale necítí se vinen v tom, že by jednal úmyslně. Při ústním jednání dne 27.6.2011 žalobce konstatoval, že u tranzitní deklarace kontroloval pouze některé údaje a neprovedl její kontrolu tak, jak je popsáno ve VP č. 104/2005.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány obou stupňů v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jejich rozhodnutí, a za tím účelem si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí. Soud má z výše uvedených skutkových zjištění jednoznačně za prokázané, že žalobce v osmi případech uvedených v napadeném rozhodnutí propustil do volného oběhu zboží, aniž by provedl povinnou formální kontrolu úplnosti dokladů a správnosti údajů uvedených v celním prohlášení, i když k provedení této kontroly byl povinen na základě čl. 13 odst. 1 písm. d) VP č. 104/2005.

Dále je z podkladů uvedených ve spise zjevné, že všech osm případů bylo projednáno žalobcem v rámci malého celního řízení definovaného v čl. 2 písm. f) VP č. 104/2005. Žalobcem provedená malá celní řízení nesplňovala požadavky spočívající ve formální kontrole úplnosti dokladů a správnosti údajů, která zahrnuje odhalení logicky odvoditelných chyb v celním prohlášení a odhalení zjevných rozdílů v tranzitním dokladu podaném k ukončení režimu tranzitu a současně podaném celním prohlášení. Navíc žalobce při ústním jednání dne 17.6.2011 sám uznal, že: „*Údajům o druhu zboží v tranzitních deklaracích nevěnoval pozornost a vzhledem k vysokému pracovnímu zatížení a nedostatku pracovníků na celním oddělení nekladl takový důraz na kontrolu dokladů*“ a při ústním jednání dne 27.6.2011 konstatoval, že: „*kontroloval pouze některé údaje a neprovedl kontrolu tranzitní deklarace tak, jak je popsáno ve Vnitřním předpisu 104/2005.*“ Žalobce tak porušil svou povinnost provést formální kontrolu úplnosti předložených dokladů spolu s povinností provést formální kontrolu správnosti údajů v celním prohlášení ve smyslu čl. 13 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, čímž se dopustil porušení služební kázně příslušníka bezpečnostního sboru ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, a tím porušil i svou základní povinnost zakotvenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru.

Soud také posoudil jako nedůvodnou námitku žalobce, že v řízení nebyl prokázán jeho úmysl a tento ani není tvrzen ve skutkové větě výroku o vině. Žalobce věděl, jaké má povinnosti v celním řízení a věděl, že nedodržením stanoveného postupu může svým jednáním tyto povinnosti porušit. I přesto žalobce nedodržel stanovený pracovní postup, nepřikládal údajům na tranzitním prohlášení patřičný význam, neporovnával zjevné rozdíly v druzích zboží uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a druzích zboží uvedených v předložených celních prohlášeních a ve dvou případech snížil rozdíly v počtu kartonů a hmotnosti zboží a je zřejmé, že musel být srozuměn s tím, že způsobí nechtěný následek, a to neprovedení řádné kontroly. Soud dále uvádí, že podle § 50 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru kázeňský přestupek je spáchán úmyslně, jestliže příslušník věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, a pro případ, že ji poruší, byl s tím srozuměn. Žalobce svým, výše popsaným jednáním porušil své povinnosti úmyslně, neboť se vzhledem k odlišnému obsahu celních dokladů nemohl oprávněně spoléhat na jejich pravost. Tedy právní závěr správních orgánů o úmyslném zavinění žalobce při spáchání předmětného přestupku je zcela v souladu s § 50 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru a soud se s ním ztotožňuje.

Neopodstatněnou shledal soud i námitku žalobce, že v řízení nebylo zjištěno a prokázáno, že by způsobil zkrácení cla vybíraného při dovozu zboží a snížení příjmů České republiky a Společenství o částku ve výši 211 493,-Kč a porušil tak základní povinnosti příslušníka dodržovat služební kázeň stanovenou v § 45 odst. 1 písm. a) blíže specifikovanou v § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud uvádí, že má s ohledem na shora uvedené jednoznačně za prokázané, že žalobce, který velmi dobře znal své povinnosti a způsob jakým má postupovat v celním řízení, porušil svou služební kázeň, jenž je povinen podle § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru dodržovat, neboť ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru neplnil nestranně, řádně a svědomitě své služební povinnosti, které pro něj vyplývaly z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. V důsledku jednání žalobce, který se nezabýval rozdíly v druzích zboží uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a druzích zboží uvedených v předložených celních prohlášeních a ve dvou případech rozdíly v počtu kartonů a hmotnosti zboží, bylo do režimu volného oběhu zboží propuštěno zboží odlišné než, které mělo být, čímž byl způsoben rozdíl v částce cla skutečně vybíraného a cla, které mělo být správně vybráno, a to v celkové částce ve výši 211 493,-Kč. Způsob jakým byla správním orgánem prvního stupně I. stupně vypočtena tato částka je přehledně uveden v listině

„Vyčíslení škody způsobené porušením služební povinnosti příslušníka“, která je součástí správního spisu. Z dané listiny vyplývá, že v prvním porovnávaném případě (1. Kontrolní zjištění) kontejneru TRLU6669562 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 10DE485122359393M7 uvedeno jako zboží pánské kalhoty, za které mělo být vybráno clo ve výši 35 410,-Kč, ale v celní deklaraci č. 10CZ1773001092JCZ8 bylo uvedeno jako zboží dámské kabelky, za které bylo vybráno clo ve výši 7 025,-Kč, tedy rozdíl částek cla činí 28 385,-Kč. Ve druhém případě (2. Kontrolní zjištění) kontejner OOLU8416732 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 10DE485122353098M9 uvedeno zboží pánské kalhoty, za které mělo být vybráno clo ve výši 35 393,-Kč, avšak v celní deklaraci č. 10CZ17730017LJT5A0 bylo uvedeno zboží dámské kabelky, za které bylo vybráno clo ve výši 6 311,-Kč, tedy rozdíl částek cla činí 29 082,-Kč. Ve třetím případě (3. Kontrolní zjištění) kontejneru CMAU5524453 je v tranzitním doprovodném dokladu 11DE485123048677M5 uvedeno jako zboží pět položek textilií – pánská košile (clo 20 971,-Kč), dámská vesta (clo 1 812,-Kč), dámské kalhoty (clo 1 316,-Kč), dámská košile (clo 1 101,-Kč), dětské košile (clo 8 264,-Kč), celková výše cla, které mělo být za veškeré položky vybráno, činilo částku 33 464,-Kč. Naproti tomu v celní deklaraci č. 11CZ17730011YLTAB6 bylo uvedeno zboží dámské kabelky, za které bylo vybráno clo ve výši 6 213,-Kč, tedy rozdíl částek cla činí 27 251,-Kč. Ve čtvrtém případě (4. Kontrolní zjištění) kontejneru TTNU9047373 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123106294M4 uvedeno zboží - dětské oblečení (clo 29 599,-Kč), dětská trička (clo 3 178,-Kč), pánské košile (clo 558,-Kč) clo, které mělo být za veškeré položky vybráno činilo částku 33 335,-Kč. Naproti tomu v celní deklaraci č. 11CZ17730018G1N5W1 bylo uvedeno zboží dámské kabelky, za které bylo vybráno clo ve výši 7 255,-Kč, tedy rozdíl částek cla činil 26 080,-Kč. V pátém případě (5. Kontrolní zjištění) kontejneru TCKU9572055 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123090367M9, uvedeno zboží – dětské oblečení (clo 18 933,-Kč), dívčí šaty (clo 9 861,-Kč), dětská trika (clo 3 122,-Kč), pánské košile (clo 1 615,-Kč) částka cla, které mělo být vybráno za veškeré položky, činilo výši 33 531,-Kč). Naproti tomu v celní deklaraci č. 11CZ1773001HJNV874 bylo uvedeno zboží dámské kabelky, za které bylo vyměřeno clo ve výši 6 793,-Kč, tedy rozdíl částek cla činil 26 738,-Kč. V šestém případě (6. Kontrolní zjištění) kontejneru OOLU8680128 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123101165M4 uvedeno zboží – šaty (clo 2 307,-Kč), trika (clo 8 750,-Kč), kalhoty (clo 3 946,-Kč), trika (clo 8 038,-Kč), tepláky (clo 10 430,-Kč). Naproti tomu v celní deklaraci č. 11CZ17730014541E08 bylo uvedeno zboží dámské kabelky a bylo vybráno clo ve výši 6 785,-Kč, tedy rozdíl částek cla činil 26 686,-Kč. V sedmém případě (7. Kontrolní zjištění) kontejneru BMOU4620974 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123061628M0 uvedeno zboží – trika (clo 9 577,-Kč), trika (clo 7 947,-Kč), pulovry (clo 16 186,-Kč), clo, které mělo být vybráno, činilo částku 33 710,-Kč. Naproti tomu v celní deklaraci č. 11CZ17730016V54QR3 bylo uvedeno zboží dámské kabelky, za které bylo vybráno clo ve výši 6 297,-Kč, tedy rozdíl částek cla činil částku 27 413,-Kč. V posledním osmém případě (8. Kontrolní zjištění) kontejneru TRLU8103580 je v tranzitním doprovodném dokladu č. 11DE485123069605M2 uvedeno jako zboží – pánská obuv (clo 10 826,-Kč), dámská obuv (clo 10 962,-Kč), dětská obuv (clo 4 538,-Kč) clo, které tak mělo být vybráno, činilo částku 26 326,-Kč. Naproti tomu v celní deklaraci č. 11CZ1773001I8U5200 bylo uvedeno zboží dámské kabelky, za které bylo vybráno clo ve výši 6 468,-Kč, tedy rozdíl částek cla činil 19 858,-Kč. Tímto soud odmítá a vyvrací žalobcovo tvrzení o spekulativních závěrech správních orgánů o výši rozdílu mezi clem, které bylo žalobcem v daných případech nesprávně vybráno a clem, které jím vybráno být mělo vzhledem k faktickým položkám zboží skutečně přepravovaného v kontejnerech. Skutkové závěry správních orgánů v daném řízení vychází z dílčích a pro rozhodnutí ve věci samé z významných skutkových zjištění, která mají oporu ve správním spise.

Soud považuje za zcela dostačující závěr, že v případě správného postupu by na cla byla vyměřena vyšší částka, než jaká žalobcem ve skutečnosti byla vyměřena. Provedení revize rozhodnutí o propuštění zboží pro takový závěr není podmínkou.

Soud nevešel ani na žalobní námitku, že žalovaný v řízení neprovedl žalobcem navržené důkazy, s čímž se ani v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal. Soud se v daném případě ztotožnil s argumentací žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, že žalobcem navržené důkazy (mj. k prokázání dovozu kabelek) byly v daném řízení nadbytečné, neboť nebyly schopny změnit již zjištěný skutkový stav věci, který byl podstatným pro rozhodnutí ve věci. Soud odkazuje na logické a vyčerpávající hodnocení neprovedení těchto důkazů žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 8 a 9. Soud v daném řízení rovněž nezjistil porušení zásady volného hodnocení důkazů správními orgány. Naopak správní orgány veškeré důkazy ve správním řízení hodnotily v souladu s § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, a rovněž tak se řádným způsobem se vypořádaly s tím, že určité důkazy z jejich strany nebyly provedeny.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že kázeňský trest odnětí služební hodnosti je zcela nepřiměřený a neodůvodněný. Podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se ukládá příslušníkovi kázeňský trest odnětí služební hodnosti a v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru jsou poté taxativně vymezeny důvody, pro které je možné uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Podmínky pro uložení tohoto trestu žalobce naplnil tím, že se dopustil kázeňského přestupku ze zvlášť škodlivým následkem a tím, že toto jeho jednání lze kvalifikovat i jako porušením služebního slibu, který jej zavazuje k důslednému dodržování právních předpis, které porušil v 8 případech důvozů cla. Neobstojí argumentace žalobce, že u zvlášť závažného následku je třeba použít trestněprávní judikaturu, z níž vyplývá, že by musela částka nevybraného cla dosahovat nejméně částky ve výši 500 000,-Kč, aby byl způsobem zvlášť škodlivý následek. V zákoně o služebním poměru se posuzuje zvlášť škodlivý následek v režimu služebního zákona, konkrétně v režimu kázeňské odpovědnosti, odlišné od odpovědnosti trestní. Rozdíl mezi kázeňským přestupkem (ostatně také mezi jinými správními delikty) a trestnými činy je v tom, že kázeňský přestupek vykazuje nižší stupeň závažnosti či škodlivosti následku pro společnost, než trestné činy, přesto jej lze postihnout trestem odnětí služební hodnosti. Závažnost kázeňského přestupku a jeho následek je věcí dokazování a uložení kázeňského trestu není číselně limitováno rozsahem způsobené škody. Uložení určitého druhu kázeňského trestu proto závisí na opodstatněném a věci odpovídajícím zhodnocení důkazů o naplnění skutkové podstaty takového kázeňského přestupku, za který může být uložen trest odnětí služební hodnosti. V dané věci byla aplikace trestu odnětí služební hodnosti odpovídající skutkovým zjištěním o zvlášť škodlivém následku a porušení služebního slibu, tedy podmínkám dle ust. § 186 odst. 7 služebního zákona.

Napadené rozhodnutí není nezákonné ani z důvodu právního názoru žalovaného, že k uložení trestu odnětí služební hodnosti se přistoupí vždy, když nastanou okolnosti uváděné v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, přestože v důvodové zprávě se uvádí, že „*Rámcově vymezuje, za jaké jednání lze uložit kázeňský trest odnětí hodnosti, a to zejména pro jeho závažné důsledky na existenci služebního poměru*“.

Soud k tomuto uvádí, že v důvodové zprávě je sice uvedeno, že „*lze*“ uložit kázeňský trest, nicméně z textu zákona z § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru je zcela zřejmé, že kázeňský trest odnětí služební hodnosti „*se ukládá*“ za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem. Dikce zákona nepřipouští správní úvahu volby druhu trestu, nýbrž

stanoví povinnost trest odnětí služební hodnosti za zákonem stanovených podmínek, které v případě žalobce nastaly. Důvodová zpráva není závazným právním stanoviskem, nýbrž obsahuje pouze podpůrná hlediska, která lze využít v případě problematické aplikace určitého sporného zákonného ustanovení. V daném případě § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru neobsahuje zavádějící či jinak problematický text, proto soud vychází toliko z jeho zákonného znění a konstatuje, že žalobce svým protiprávním jednáním naplnil důvody pro uložení předmětného kázeňského trestu a žalovaný aplikoval zmíněné ustanovení zákona o služebním poměru v souladu se svojí kázeňskou pravomocí a povinností. Při ukládání trestu se správní orgány zabývaly otázkou závažnosti jednání žalobce ve smyslu § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru z hlediska kritérií pro určení druhu kázeňského trestu a závažnost jednání žalobce náležitě odůvodnily. Závažnost jednání žalobce je kromě vlastního způsobu jednání – povaha porušení služebních povinností opakovaně v 8. případech - stvrzuje i zvlášť škodlivý následek a hodnocení, spočívající v ohrožení dobré pověsti Celní správy ČR, k níž logicky dochází porušováním služebních povinností, posouzení věci jen doplňuje.

Soud také považuje za lichou námitku nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí pro absenci tvrzení o tom, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku se zvlášť škodlivým následkem a porušení služebního slibu.

Soud uvádí, že § 181 zákona o služebním poměru stanoví obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí služebních funkcionářů. Napadená rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením obsahují řešení otázky, která byla předmětem rozhodování, taktéž byla citována ustanovení právního a služebního předpisu, podle kterých bylo rozhodnuto. Výrok napadeného rozhodnutí proto obsahuje zákonem požadované náležitosti, je z něho zřejmé, za jaké jednání byl žalobce postižen a z jakých důvodů mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Náležitostí výroku rozhodnutí není uvedení důsledku jednání žalobce (zde zvlášť škodlivý následek) a není jí ani právní kvalifikace jeho jednání (zde porušení služebního slibu) jako jedné z podmínek pro úvahu o uložení druhu trestu. Tyto podmínky kázeňského trestání žalobce se nepodílejí na *procesní* identifikaci skutku ve výroku o vině.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodňoval uložení kázeňského trestu také tím, že svým jednáním žalobce porušil služební slib. Jedná se o právní kvalifikaci jednání žalobce, která je založena na skutkových zjištěních ohledně porušení služebních povinností, k nimž se žalobce měl možnost v řízení vyjádřit. Pokud žalovaný v tomto směru doplnil úvahy správního orgánu 1. stupně o podmínkách pro uložení trestu odnětí služební hodnosti vedle úvah o zvlášť škodlivém následku, nebylo toto doplnění na úkor kvalifikace skutku žalobce a uloženého trestu. Šlo pouze o kvalifikaci, která, vzhledem k charakteru jednání žalobce – závažného porušení služebních povinností, vedla žalovaného k posouzení správnosti úvah správního orgánu 1. stupně o uložení právě trestu odnětí služební hodnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, žalovaný se řádně vypořádal s veškerými odvolacími námitkami žalobce a nepochybil ve skutkovém a právním posouzení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková